

”Jesus Christ superstar” på Göta Lejon, Stockholm

Publicerad 2012-04-10 09:44

SCENRECENSION

Verk: ”Jesus Christ superstar”

Plats: Göta Lejon, Stockholm.

Regi: Ronny Danielsson.

Text/manus: Musik: Andrew Lloyd Webber.
Text: Tim Rice.

Medverkande: Ola Salo, Patrik Martinsson, Fred Johanson, Anna-Maria Hallgarn m fl.

Övrigt: Övers. Ola Salo.

Foto: Peter Knutson Ola Salo gör en skir och sökande Jesusgestalt.

Att ”Jesus Christ superstar” i Ola Salos svenska nyöversättning återuppstår i Stockholm på påskdagen är förstas symboliskt. Storyn däremot slutar ju med korsfästelsen och ger Tim Rice och Andrew Lloyd Webbers berömda rockopera, baserad på Bibelns berättelse om Jesu lidande och död, formen av ett passionsspel. Den sceniska potentialen är kanske därför mer jämförbar med Bachs Matteuspassion än med valfri musikal. Men regissören Ronny Danielsson tar nya tag och det konstnärliga teamet är i stort sett utbytt sedan Malmöuppsättningen från 2008.

Ur ett tidsperspektiv lider ”Jesus Christ superstar” i grunden lite av samma problem som hippiemusikalen ”Hair” så på Göta Lejon har groovet fått en gotisk inramning med snygg svärta. Främst tack vare Martin Chocholouseks ruinromantiska scenografi och Camilla Thulins kostymer med konnotationer till diverse svartklädda subkulturer, men även musikaliskt. Samtidigt är det här en föreställning som trots sin elektroniskt tillspetsade Ouvertyr och tydligare utmejslade rejröcksound snabbt känns både hopplöst 70-talsdaterad och riktninglös. Jesus är ju, som Judas deklarerar, ”en myt och en hype”. Men här är det rätt svårt att förstå vari denna idoldyrkan består och vad triangeldramats gruppiegestalt Maria Magdalena (Anna-Maria Hallgarn) egentligen ser hos honom. Ola

Salos skira och sökande Jesusgestalt är förvånansvärt eterisk, nästan osynlig jämfört med antagonisten Judas Iskariot i Patrik Martinssons kraftfulla skepnad. Likaså Fred Johanson gör en Pontius Pilatus med pondus.

Men så har ju stygga snubbar nästan alltid roligast på scen och Ola Salo får finna sig i att briljera mest genom att lida porträttnligt under både prygling och törnekrona. Slutscenerna är onekligen obehagligt starka, men vägen dit känns som en påskbegivenhet plundrad på konfekten. Det trots att den före detta The Ark-sångaren som flyktigast får flexa ett Rob Halford-lik vibrato och låta stämman skära som en svetslåga.

Vad Danielsson egentligen vill säga förblir föremål för gissningar.

Arresteringen av Jesus efter judaskyssen verkställs av två typer i kängor och bomberjackor. Men tyvärr är det alldeles för oklart om klädvalet är ett försök att relatera till dagens samhällsdebatt och framväxande nynazism eller bara rent estetiskt. För trots svengelskan som rimmar "fejs" med "plejs" är det inte översättningen som ställer sig i vägen här utan bristen på en genomgripande regimässig tanke.

Eftersom musikalen berättar historien om Jesus sista dagar ur Judas synvinkel är det klokt att låta Martinsson ta plats. Han är den som från ifrågasättande till förräderi och slutligen självmord genomgår den största personlighetsutvecklingen. Men en enda person kan sällan frälsa en hel föreställning. I synnerhet inte en sådan där kung Herodes (Morgan Alling) både låter och ser ut som hämtad ur "Djungelboken", och där Judas uppenbarar sig i ett rödglittrande gospelnummer med rörig lysrörskoreografi, innan självaste Jesus drar sin sista suck på det kitschbelysta korset.

Johanna Paulsson
musik@dn.se

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt.

ANNONS: